

*
Megjelen minden kedden.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt 50 kr.
Fél évre 2 frt 30 kr.
Negyed évre 1 frt 20 kr.
Egyes szám 10 kr.

*

HONTI LAPOK

Felelős szerkesztő: HALÁSZ FERENC.

*
Szerkesztőség és
kiadóhivatal
I P O L Y S Á G.

Hivatalos és magánhirdetéseket mérsékelt árszabás szerint.

*

— Ipolyság, 1896. október 26. —

Egy igazi pap a papokról.

— október 27.

Pór Antal, esztergomi kanonok, európai hírű tudós, ki nem sokára a püsköki kar egyik disze lesz, egy szenzációs cikket irt az esztergomi „Szabadság”-ba, melyben elítéli a néppárti papokat, rossz embereknek bélyegzi meg.

Megnyilatkozása az egész országban méltó feltűnést keltett. Örömmel, büszkén olvasta minden jó érzésű ember, ahogy szégyenkezéssel, önmegevetéssel kellett eltöltenie mindazokat, akik a szelidlelkű, béketűrő, vallásának és tudományának élő főpapot aranyszavainak megírására kényserítették.

Ma, amikor az egyház egyes fanatikus szolgálói, mint Machovich korponai apát, Tretter Mátyás esperes, Tihanyi Endre plebános, Robicsék dr. esperes, stb. továbbá néhány nagyszájú hecckáplán kiket megnevezni nem is érdemes, majd nem elragadják az oltárról a kelyhet, hogy kortespo-

háznak használják, ma amikor akadnak olyan hivatásukról teljesen megfélemezhető férfiak, akik a szent keresztre akasztják a kulacsot, mint a vészes setétségből kimentő világító torony, ragyognak felénk férfiaságában, igazságában megkapó szavai:

— En katolikus pap vagyok, önök pedig a katolikus nevezetemet megtagadó néppárti papok. En — ha megengedik — a szeretetnek vagyok apostola, önök pedig szövetségesükkel; Lueger ural egyútt a gyűlöletet terjesztik.

A féktelen, elvadult izgatókra valószínűleg semmi hatással sem lesz e bátor, hatalmas megnyilatkozás, sőt vöröspostó lesz az, amelytől csak jobban megvadulnak, mint bizonyos ész- és akarat nélkül való lények. De hisz arra nem is gondol senki, hogy ezeket az örvongókat a józanság útjára visszatérítse. De azok közül, akiket hazugságaikkal, fenyegetéseikkel, az emberi gyengeségek rafinált kihasználásával maguk köré gyűjtöttek, bizonyosan nagyon sokan fognak akadni, akik a felszólalás elolvasása után elmondják a „mea maxima culpa”-t.

Meg fogják érteni Pór Antal szavaiból, hogy a liberalizmus nem az a rettenetes monstrum, amilyenek Lepsényiek et consortes előttük lefestették, s hogy a liberalizmus kuforrása maga a bibliai szeretet: „nem csak nem gyűlölni senkit, de szeretni mindenkit.” Meg fognak döbbeni azoktól a szavaktól, amelyek a végzetes, szerencsétlen utat, amelyen haladnak, előttük megvilágítják, azt az utat, amely éppen a katolikus egyház újabb és újabb meggyaláztatása felé vezet.

Sajnos megyénk felvilágosodott józan lakosságából is sokan akadtak, akiket az alapostolok Judás szavai hatalmukba ejtettek. Ezek, ha Pór Antal megnyilatkozását elolvassák, bizonyára futva, undorodva menekülnének az önző farizeizmus táborából.

Üdvözljük Pór Antalt, a z igazi papot férfias bátorságáért, üdvözljük és mély hálát mondunk neki. Mély hálát, mert bizonyosak vagyunk benne, hogy megnyilatkozásával nem csak egyházának használt, hanem az egész

Tempi passzati.

Irta: Munkácsy Kálmán.

(Vége.)

A két szürke gyorsan vágott neki a kemény, gránitos országútnak, amely a hámos völgy legbujább részét vágta ketté. Zöld, szinte hihetetlenül zöld volt az egész mindenség. A fej elkábult a nagy hűvös-ségtől, az éles levegőtől, a ciklámen szerelmes szagától. A két férfi hátradőlt az ülésben és keveset beszélgetett. Osváth úgy érezte, hogy az a nevetséges, boszszantó szentimentalizmus, amely egy idő óta a lelkén borong, ma egészen a hatalmába keríti. Lusta fantáziája különös elevenséggel dolgozott. Ismeretlen, rég elfelejtett mitológikus regék jutottak eszébe, és egyszer úgy látta, mintha a sötét fenyű-ágak között szépséges fehér testű nimfák korgetőznének. A nimfák mind hasonlóságot voltak, a szemük szürke, a hajuk szőke, a járásuk a cicáé. A tekintete egyszerre a bakon ülő inas libériájára tévedt.

— Megyészínü, — mondotta csöndesen, mintha megbizonyosodott volna valamiről.

A következő perében újra a bujkáló nimfákat látta és Eszterre gondolt. Az édes hattyu-leányra, ahogy egykor áradozó szerelmes szívével elnevezte. Amikor látta,

mint lebeg lábujhegyen, érintetlenül, tisztán a külvárosi szennyességek fölött, — önkénytelenül eszébe jutott a királyi madár, amely a tó hináros, piszkos-zöld vizéből, mindig tisztán huzza ki fehér szárnyait.

Három éve már, hogy nem látta, hat éve, hogy megismerte. Akkor történt a megismerkedésük, mikor sovány krumplin aranyláncos kövér bankárok rakoncátlan esemetéin kikoplalta magának a diplomát. Vezető lett egy forgalmas ügyvédi irodában. Fizetést kapott és legelőször arra határozta el magát, hogy tisztességes lakásba költözködjék eddigi odujából. Beköborolta hát a Ferencváros falusias, olesó utcáit. Egy barnára meszelt ház ablakán piros szegfűbokrát látott és a piros virágok között hosszukás, fehér kezűt. A két színnek ez a bájos diszharmoniaja becsalta a rozoga kapun.

A fehér kezű fiatal leány várta a kiadó szobában. A szoba barátságos volt, a butorokon napsugár esillogott, apró kalitkában sárga kanári tollaszkodott, a leány haja meg fénylett, mint az ujonnan vert arany. A sok sárga fényességtől elvakult a szeme. A leányka becéző szeretettel simított végig a butorok horgolt takaróján (az ő fehér ujjai dolgoztak rajtok bizonyosan) és szinte félve, pirulva mondotta meg az árát.

Az ár szerény volt, csak az ő zsebének magas. Megzavarta budgetjében az egyensúlyt, de a kétszerest is habozás nélkül elfogadta volna. Még aznap este beköltözködött a pirosszegfűs szobába. Ez a fehér függönyű szoba lett az ő világa. A hivatalból türelmetlenül sietett haza és többé ki nem mozdult a fakó ripszbutorok közül. A hosszú estéken szorgalmasan dolgozott ő is, a leány is. A leány a konyhában falta a tanítónői képesítő vizsga téziseit, ő meg a kis barna polituros asztalon írta a rég megkezdett pénzügyi munkáját. És ha néha egy-egy pillanatra megakadt a tolla a papiroson, meglibbengette a zöld kasmirfüggönnyel a konyhára nyíló üvegajtón és az arany színű hajkarikákból friss világosság áradt újra fáradt fejébe.

Könnyen, gyorsan, lelkesülten dolgozott. A kelet poétái jutottak az eszébe, a kik akkor alkották meg legédesebb dalaikat, mikor a nargyle mámoros álomba ringatta fejüket. Rajta is ilyen termékenyítő narkózis vett erőt. Az ópiumot abból a szomorú szürke szempárból szűresülte hozzá . . .

Egy este a mama azt mondotta neki — Szegények vagyunk, ne szégyeljük miért égessünk minden este két lámpást. A maga szobájában elférnének mind a kettő.

ország nyugalmanak megóvására is sokat tett.

Azokat pedig, akiket az álapos-
toltok ezután is megkísérteni pró-
bálnak, szépen kérjük, vágják
oda büszkén, önérzetesen a ki-
sértőknek P ó r Antal klasszikus
szavait:

— É n a s z e r e t e t n e k
v a g y o k a p o s t o l a , ö n ö k
p e d i g a g y ű l ö l e t e t t e r -
j e s z t i k !

Ipolyság, október 26.

A nagy nap. Megyénk területén
lévő ipolysági, szalkai és korponai vá-
lasztókerületekben, a képviselő válas-
tásokra határnapul október hó 28-ik
napját a választási eljárás megkezdésére
pedig, ugyanaz nap, délelőtti 8 óráját
tüzték ki a választó kerületek szék-
helyére, vagyis Ipolyságra, Szalkára és
Korponára.

A választási tisztviselők a követke-
zők:

Választási egyszersmind első szava-
zatszedő küldöttségi elnökök: az ipoly-
sági kerületben Schiller Antal, a szal-
kaiban Nigrovich Bertalan, a korponai-
ban Czibulya László.

Választási elnök helyettesek, egyszers-
mind a második szavazatszedő küldött-
ség elnökei: az ipolysági kerületben
Méhés József, a szalkaiban Megyessy
Sándor, a korponaiban Stugel József.

Szavazatszedő küldöttségi elnök helyet-
tesek: az ipolysági kerületben Terstyán-
szky Aurél, Paczolay Gyula, a szalkai-
ba: Harmos István, Szulyovszky Aurél,
a korponaiban Cziglan Gyula, Schmid
Arthur.

Választási, egyszersmind első szava-
zatszedő küldöttségi jegyzők: az
ipolysági kerületben Haán Kálmán,

Persze hogy elfértek pompásan. Eszti
beköltözött a barna ripsz divánra. És az-
óta korán gyujtogatták a lámpástés haragud-
tak a világos nyári estékre. Most már
gyakrabban belefáradtak a munkába. Pi-
hentek, hogy mosolyoghassanak egymásra
pár percig szótlanul. Sohasem mondták
meg, hogy szeretik egymást. Csak ha oly-
kor felolvasták egy-egy száraz részletet
munkájukból, érezték úgy, mintha minden
szó puha lágy helyet volna, amelylyel
egymás arcát, vállát simogatják és min-
den betű röpke csók, amelyet ajkuk egy-
másra lehel . . .

Az értekezése elkészült és akadt egy
elszánt kiadó hozzája. Mikor a husz íves
röpirat megjelent, egy nagy nevű akadé-
mikus-képviselő felfedezte, eikkeket irt
róla és nagy lármát esapott vele a lapok-
ban. Mindenki az új Hítelről beszélt és
egy négykrajcáros napilap II. Széchenyi
címen vezérelkezett róla. Híres ember
lett egyszerre belőle. A miniszter egy na-
pon magához hívta és nyájasan mggvere-
gette beesett vállát. Mosolyogva mondotta:

— Fogalmazóra van szükségem, Osváth
ur!

Ez a vállverés volt az introdukciója az
ő tüneményes pályájának és deprofundis-
a szerelmének. A dicsőség főnyosságánál
egyszerre elhalványult a szöke haj esil-

a szalkaiban Kallós János, a korponai-
ban Bory Arnold.

Választási jegyzőhelyettesek, egy-
szersmind a második, szavazatszedő kül-
döttségek jegyzői: az ipolysági kerület-
ben Somogyi Béla, a szalkaiban Nagy
Lajos dr. a korponaiban Miklósi Pál.

Szavazatszedő küldöttségi jegyző
helyettesek: az ipolysági kerületben
Totovich Kálmán, Sárpy Antal, a szal-
kaiban Bogyó Lajos, Székely Zsigmond
a korponaiban Baumerth Ottó, Hegedüs
Károly.

Potpúri.

Keleti mese. Egy szegény dervis éj-
jeli szállást kért a dús gazdag keres-
kedőtől, a ki palotája csarnokában ült.

„Takarodjál innen koldus, förmed rá
a gazda, csak nem fogadhatok be min-
den jöttmentet. Az én házam nem
vendégfogadó.” — „Jól van, elmegyek,
csak azt tedd meg, hogy három kér-
désekre válaszolj.” — „Ezt megtehe-
tem” — felelte a kereskedő. — „U-
gyan ki lakott előtted e házban?” —
kérdi a dervis. — „Az apám lakott
itt.” — „Hát az apád előtt?” — „Az
előtt az öregapám.” — „És ki lakik
majd utánnad itt?” — „Ha Allah en-
gedi, a fiam.” — „Ugy hát senkise
lakik itt soká? Egyik lakó helyet ad
a másíknak. Akkor ez a ház mégis
csak vendégfogadó.” — A gazdag ke-
reskedő megemelte magát, és adott
a szegény utasnak szállást.

Az ipolysági kerületbe bekopogtatott
Zichy Jenő gróf és kérte a rendelkező
gazdát: „Adj szállást ebben a kerület-
ben, hogy kipihenhessem az őshazában
eltörődött testemet.” — A gazda ride-
gen visszautasította: „Ez a kerület
nem vendégfogadó, hallja az ur.” —
„Jól van, elmegyek, csak legalább egy
pár kérdésekre feleljen: Ki lakott idá-

logása. Jól emlékezik, a hatodik héten,
hogy a minisztériumba járt, egy reggel
félredobta a kék fogalmazói ívet és azt
mondotta magában:

— Szeretni fogom, de okos leszek. Fia-
talok vagyunk és szegények, hát várunk.

Öt hónap mulva soron kívül titkárrá
léptették elő. Még mindég Esztikénél la-
kott, de kollégái előtt már eltagadta a la-
kását. Mikor az előléptetés estéjén haza-
ballagott, konstatálta magában, hogy a
Ferenéváros tulságosan messze van a hi-
vataltól. Borus, barátságatlan este volt,
Eszti a kapuban várta. A halvány kék,
sokszor mosott perkál ruhában, kötött fe-
hér harisnyában, megkopott, lakk-topán-
ban. Olyan halvány volt és olyan igény-
telen. Délben a tanácsosa feleségét kísér-
te haza, még érezte a ruhája izgató suso-
gását, és a parfümje buja szagát.

— Ha felnő a leányom, magának adom,
mondta a szép aszony neki.

Eszti meg azt mondta:

— Megjött a diplomám, Lőrinc. Most
már csak egy kis állás kellene hozzá.

Emlékezik, hogy önkénytelenül felderült
az arca

— Szerzek neked, hugoeskám.

Még azon este végigbongészta a hiva-
talos lapot. A sok üres állás között talált
egyed Erdély határszélén. Másnap privát

ig ebben a kerületben? — „Luka
Pál.” — „Ki lakott azelőtt itt?” —
„Horváth Béla.” — „És ki fog hol-
nap itt lakni?” — „Azt senkise tud-
hatja én sem.” — „No lássa, hogy
vendégfogadó ez a kerület, a hol oly
gyorsan váltakoznak a vendégek, és a
hol csak addig laknak az emberek, a
míg a sorsintéző gondviselés el nem
szólítja őket.”

A rendelkező gazda, Schiller Antal
választási elnök megemelte magát,
éppen kezébe akarta adni a jövevény-
nek az elszállásoló okmányt, a mikor
Zichy Jenő gróf — *felébredt.*

N é v j e g y :

Tretter Mátyás

és nővére

Krausz Amália

Drégely-Palánk.

*Sind die Nagymaroscher Wähler noch
Christen?* Ily című röpirattal akarta
Robitsch Ferenc dr. a néppárt aklába
terelni a derék nagymarosiakat, akik
azonban okosabbak a papjuknál. Mert
kába agyvelőn fognak csak a néppárti
tanok. Látjuk a követőin.

— **Prédikáció.** Tretter Mátyás palánki
esperes vasárnap Honton prédikált. Egy je-
lenn volt hallgató tajtéző szájáról következő
épületes dolgokat hallotta és jegyezte fel:

„Az alkotmány csak papiron van. A *libe-
ralizmus pokol, kárhozat.* Olyan törvényt
hoztak, a mely mivel országokban már 200
év óta meg van szüntetve. Korteseik esa-
lók, népbolondítók, mutassatok nekik ajtót.
A ki borát issza, átok van rajta, családján,
házán. Különösen nektek kell nagyon vi-
gyáznatok, mert közel van a kísértés, a

audicionián kérte ezt a helyet Eszti száma-
ra. A divatba jött új pénzügyi kapacitás
kérését hamar teljesítette miniszter kollé-
gája. Mikor a dekrétuma megérkezett, a
leányka elolvasta és szeliden, bágyadtan
mosolygott az ékes kalligráfiával mog irt
papirlapra.

— Elég messze lesz, mondotta esztes
lemondással. Egyebet semmit, csak később
köszönte meg a közbenjárását hálásan, s
melegen.

Nemsokára eltűnt a fővárosból és soha
többé nem hallott felőle. Még az állomása
nevét is elfelejtette. A három év azóta
folytonos emelkedés volt — az államtit-
kárságig. Ez az örökös rózsaszínű mámor
csak az utolsó időben kezdte többé ki-
nem elgíteni. Az emberek folytonosan
hajlongtak előtte és képmutatolag forgat-
ták a szemüket. A jóllakott ember unott-
sága fogta őt is el. Hat hét előtt illatos
sűrű levegőjű budoár homályosságában,
puha aszonykarok között szoritotta össze
először a szívét valami ismeretlen, szoron-
gó, vágyakozó érzés. Az aranylábú tojást
pillantott meg. Olyant vett ő is egyszer
Esztinek. Lefejtette magáról a tapadó ka-
rokat, még azon este összepakolt és más-
nap menekült ide . . .

központ. A mai rendszer a kereszténység, Krisztus ellen van, megölné a kereszténységet, megölné papjaitokat. Ha nem javatokat akarom, rothadjon ki a nyelvem . . .“ stb. ilyen szószerkekre való épületes dolgokat. És ilyen ember esperes.

A derék hontiak, mikor hazakocsizott, az utcán lehurrogták.

Naplóm ből. Arra gondolkunk legtöbbször, a mit legjobban szeretnénk elfelejteni.

Pereszlényi János.

A sapka. Az egyszeri embert, a ki sapkát lopott, s nem járhatott benne, mert rajtakapták volna, azon érte a felesége, hogy éjnek éjszakáján föl alá járkált a setét szobában. „Mit csinálsz ott a setétben?“ rivalt rá ijedten. „Csitt, viselem a sapkát.“ — *Pereszlényi János* is titkon hordja az *infulát*. Gyönyörűen állhat neki.

Mohoráról értesítenek bennünket, hogy ott is látták a multkori léghajót, de ott jobb messzelátóval nézték, mert látták, hogy az *infulára* az van írva: *paptársi szeretet*.

Mefisztó.

A HÉTRŐL.

— **Személyi hírek.** Mint részvétellel halljuk, *Pongrácz Lajos* cs. és kir. kamarás ágyban fekvő beteg. Hisszük, hogy mire újból fordul lapunk, kedvezőbb hírt adhatunk megyebeli számos barátjának. — *Pongrácz Elemér* néhány napra itthon járt.

— **Uj nemes.** A király *Blancz Vilmos* nyugállománybeli honvéd-vezérhadbiztosnak, kinek szeretetre méltó családja megyénk szocietásában is igen ismeretes, — valamint törvényes utódainak a magyar nemességet a *szentrókus*i előnévvel díjmentesen adományozta.

Festetits Andor gróf szép bevonulá-

Az ég esodaszépen halványodott, nyugat felé, bágyadt zöldesre festődött. A hosszú hegygyűrű fekete zománcal vonódott be. Lassan mindent előntött a szürkület folyó ezüstje. A báró hirtelen kiegyenesedett és halkán felnevetett. Osváthot megijesztette a hangja, mint valami kísérteté.

— Eszti a verandán fog várni, — mondta Bettléri büszke gyönyörűséggel.

Csakugyan ott várta. A verandán homályos volt, csak az asszony szöke haja csillogott, mint az ujonnan vert arany. Halvány battisztba volt burkolódzva, a kehely alakú ujjakból kifelhérett gömbölyű karja. Előbük jött és elpirult Szűzies, leányos pirulással, mint hajdan minden férfiare előtt. Egyebet nem jelentett nála a pirulás. Megesókolta férjét elfogulatlanul, meleg hangon mondotta:

— Isten hozta Osváth!

A báró kimeresztette jószágos szemét.

— Nini, hát ti ismeritek egymást?

Az asszonyka biccentett szép fejével.

— Régóta. Osváth ur lakónk volt Pesten. Beszéltek egyről-másról. Lőrinc csak nézte sóvár pillantással az egykori hatyu leányt. Valami kellemes ritka érzés lopódzott a szívébe, mint mikor hűvös őszi estén valahonnan elkésett, meleg levegő áram csap az ember arcába. Bettléri kó-

sáról adott leírásunkból kimaradt egy nagyon kedves epizód. A kis *Schiller* Mariannka a pályaházban egy magamagánál kétszer akkora virágcsokrot nyújtott át a grófnak. A csokor sárga tearózsából és szegfűből volt kötve. A kis Mariannka volt köztük a legszebb bimbó.

— **Uj anyakönyvvezetők.** A belügyminiszter a tergenyei anyakönyvi kerületbe anyakönyvvezető helyettesé *Ambrus Ferencet*, a vámos-mikolaiba *Pongrácz Bélát* nevezte ki és valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **Sajtóper.** A garamkissallói vérvád folytán, melyet annak idején egy klerikális ujság bocsátott világgá, már a harmadik vádlott állott a budapesti sajtóbírósa előtt. Amikor ugyanis néhány hónap előtt a vérvád esetét tárgyalták, a később öngyilkossá lett *panaszos Adler Ignác* mellett az odaváló *Takács István* törvénybíró *Nagy János* községi bíró és *Fuchs Endre*, jegyző voltak az erkölcsi tanuk. A vádlott *Fusz János* plebánost elítélték s ekkor az *Alkotmány* megtámadta a sajtópörben szerepelt erkölcsi tanukat. *Takácsról* azt írta, hogy bíró létére szénát lopott és vele, a tolvaj bíróval egy huron pendül *Nagy János*, a másik bíró, *Fuchs* jegyző pedig, ő tudja miért, részrehajlóan vallott *Adler* mellett. A két bíró és a jegyző rágalmozás miatt pört indított, mire a bepanaszolt cikk szerzőjeként *Rédey Prohászka* Ferenc fővárosi hírlapíró jelentkezett. E hó 22-én tartották meg ez ügyben *Zsitvay Leo* elnöklete alatt az esküdtszéki tárgyalást, melyen a magánvádlókat *Guthi Soma* dr., a vádlottat *Bein Ágost* dr. védte. A tárgyalás kezdetén a vádlott kijelentette, hogy a *Nagy* bíróra vonatkozó vádja téves volt s azt visszavonja. A perbeszéd után az esküdtek két becsületsértésben 8 szóval 4 ellen *vétkesnek* mondták a

sőbb bement szivarokért és ők magukra maradtak.

Egy-két percig hallgattak. Lőrinc a veranda oszlopai között a kertbe nézett ki. Az üvegfal kis kékvizű tóra nyílt. A vizre sötét füzek hajoltak, a csöndes tükrön lassan, nyújtott nyakkal usztak a hatytyuk. Az asszonyka kíváncsian kérdezte:

— Hová gondol, Osváth?

Lőrinc lassan fordult vissza feléje.

— Magára gondoltam. Arra gondoltam, hogy még sem felejtett el egészen.

Eszter ölébe tette a két kezét és a szemét behunyta.

— Sohasem felejtettem el, mióta ismerem. Sokat gondoltam önére és figyelemmel kísértem minden lépését.

Csöndes, nyugodt hangon beszélt, nyílt derűs arccal. A férfi hangja reszketett.

— És haragudott-e reám?

Eszter megingatta a fejét.

— Sohasem haragudtam. Eleinte fájt a távolléte és szenvedtem bele. Azután Miklóssal találkoztam. Akkor hamarosan beláttam, hogy mindennek így kellett történnie. Hiszen az élet olyan jó és olyan igazságos. Egyikünk sem vétkezett és most boldogok vagyunk mind a ketten . . .

A mélyen fekvő parkból felhallatszott az est esodálatos álmosító moraja. Az asszony minden szavából a meggyőződés

vádlottat, de a harmadik panasz alól, mert bocsánatot kért *Nagy Jánostól*, felmentették. A sajtóbírósa *Rédey-Prohászka* Ferencet, 25—25 forint fő- és 10—10 forint mellékbüntetésre és 60 forint költség fizetésére ítélte.

— **Tűz** volt a napokban Barátiban. Két ház esett a láng prédájául. A tűz oka gyujtogatás, a gyujtogató *Zsóka János* beismerésben van.

— **Uj gyár.** — Viaszkból való kirakat modellek gyártását is felölelte a budapesti *Plasticon* részvénytársaság. Az új vállalat már a külföldről is kapott sok megrendelést.

— **Fontos.** Mint értesülünk egy kiváló bankintézet kiterjedt sorsjegy-üzletét városunkra is ki akarja terjeszteni és e célból kiváló erőket keres, figyelmeztetjük tehát t. olvasóinkat a lapunk mai számában megjelent hirdetésre.

— **Kiszakadás ellen biztos** kettőstérdű gyermekharisnyák, egyéb kitűnő gyapju és pamut árúk legjutányosabban *Heyek Adolfnál*, Budapest, Szervita tér 8. kaphatók.

— **Legujabb szenzáció.** Londonban egy szappant találtak fel, mely nemesak mos, hanem tetszésszerinti színben meg is festi a legfinomabb szövetet, bársonyt, csipkét stb. Sajátságos, hogy sem a kezét, sem az edényt nem fogja, míg a festett tárgy szintartó és nem fakul meg. Az angol gyár ezen találmány elárusítását, mely *Maypole Soap* néven jön forgalomba, már Magyarországon is megkezdte.

Szerelmi románc.

(Levél a szerkesztőhöz.)

Épen most láttam elrobogni ablakom alatt egy kocsit, melyen egy nagy kortes zászlót vittek a kocsis mellett a bakon, hátul pedig mirábile diktu ült az

éreződött ki, semmi guny, vagy diadal. Lőrinc valami örült beszédre nyitotta ajkát, mikor Eszter hirtelen felugrott.

Apró, kövér emberke gurult felfelé a veranda lépcsőin. Fiu, egészséges, piros arcú fiu, milyen a szerelem első gyermeke rendesen. Az anya mindenről elfeledkezve kapta föl az ölébe és büszke örömmel hozta Osváthhoz:

— Nézze! . . . Az én mindenszögem . . . Csupa apja ugyebár?

Bettléri visszajött az ezüstruhás szivarokkal. Lőrinc gépiesen választott egyet és míg a szomszédos asztalnál rágyujtottak, a báró halkán kérdezte a vendégtől:

— Nos hát mit szólasz az én meszali-ánszomhoz? — Majd hirtelen elkomolyodva kérdezte:

— Te okos ember vagy Lenci. Felelj őszintén, mi volt érdemesebb? Raboskodni egy udvarképes, hetven ösű princessz mellett, vagy boldognak lenni ezzel a tiszta, édes tündérrel egész életre? Én azt hiszem, hogy a jobbik részt választottam.

Osváth nem szólt semmit, a szivarjával babrált és úgy érezte, hogy nem mozdul a szíve. Csak homályosan látta, hogy a fekete fiucska az anyja leányos fehér nyakába kapaszkodik, a szöke hajhoz szoritja piros bété arcát és hizelkedve gyűgyögi: — Csókot a babának, kis mama!

x—i káplán ur,*) két arasznyi hosszú vérvörös kortes tollal papos formájú kalapja mellett, s jobbra balra köszöntgetve lengette kalapját, a feléje őjont kiáltozó iskolás gyermekeknek.

A vérvörös színt és a fekete színt, nem tagadom, én nagyon ellentétes színeknek találom, s gusztusosnak épen nem mondhatom. De ha valakinek e két szín tetszik úgy együtt, én izlését nem akarom lerontani.

De ha egy ember a fekete reverendába beöltözködik, s kalapja mellé kortes tollat tűz, annak az izlését mindennek, csak épen jónak nem tudom kvalifikálni, mert már én kérem úgy tudom, hogy az a kortes toll cégrül szolgál arra, hogy az a fej, a melyik viseli, ha a szükség úgy hozza magával, be is tud csipni, azt pedig el nem lehet vitatni, hogy egy fej borközi állapotban mindent, csak nem a reverendához méltókat képes s tud kieszelni. De hát ez is gusztus dolga, mert kérem szeretettel, lehet ám valakinek az a gusztusa is, hogy egy-két szavazat kedvéért a torzonborz ajkak helyett sima ajkakra nyomja az épen nem kortes csókot s hogy a keresztényi szeretet kedvéért, hogy másokat a részegeskedéstől megóvjon, maga csip be!

Ezt én mind meg tudom magamnak magyarázni.

Hanem egy dolgot nem tudok magamnak kellőképen magyarázni s azért kérem legyen olyan szíves adjon nekem felvilágosítást:

„Mikép lehet az, hogy egy pap, kiről eddig olyan véleményben voltam, hogy az Isten szolgája, s ekként, viselve a szolgálk uniformisát, erre oly jelvényeket tesz díszül, mely jelvények a jó Isten ellenfelének szolgálatába állanak?

2. Magyarázza meg kérem nekem azt, hogy mikép lehet egy politikai kortes, kinek mint ilyennek a csábítgatás, s hamis ígérgetések, éjjeli mulatozások a szavazókkal, hogy jutalmára rászolgáljon, kötelessége másnap az Isten házában a prédikáló széken az egyenes józan életet, a becsületes, önérzetes lelki életet, a keresztényi kölesönös szeretetet hirdetni hieinek, s a „jó pásztor“ címére és jutalmára akar szert tenni Isten előtt?

3. Magyarázza meg kérem az én kéremny fejemnek azt, mikép lehet egy pap példája a komolyságnak, kit kortes útjában az utcai gyerkőcök megöljeneznek?

4. Azt meg épen nem értem, hogy hát az iskolában hogy tudja az a pap a gyermek szívébe beoltani az erkölcsöt, példás keresztényi életet, kit előtte való napon olyan maskarába láttak az utcaon robogni? Mert kérem, nincs nevetetőbb maskara, mint egy kortes zászló, alatta egy pap reverendába, testének legfelsőbb omeletén pedig egy kortes tollas kalappal.

Arról nem kérek felvilágosítást, hogy hát ha úgy véletlenül, tudja kérem egész véletlenül — félre a célzatossággal, — a kortes tisztelendő ur a torzonborz, pálinka szagu ajkak helyett tévedésből, tudja kérem egész ártatlan tévedésből, sima, csókora álló száját csókol meg, hogy ezt miként tudja összeegyeztetni a lelki atya tisztességével, mert ezt meg tudom magamnak magyarázni, sőt ha talán a szerkesztő ur nem tudná — ha megengedi — én mondom meg, tudja kérem ez csupán a szeretetre oktatásból, a szere példadából történik.

Egy szemtanu.

*) Alkalmunk lesz a szent ur nevét is kiírni ő is biztosan elolvassa e sorokat, és még biztosabban magára ismer, mert megtörtént.

Nyilttér.

(E rovat közleményeiért nem felel a szerkesztő.)

Nyiltt levél.

Ivánka László urhoz
Felső-Szemeréden.

Folyó hó 20-án kedden nagyságod mint Zichy Jenő gróf képviselőjelölt kísérelje vagy ha úgy tetszik kortese, megjelent községünkben, — és midőn kedves atyja ura azt is megigérte, hogy ő megteszi, hogy Honton ezentul a viz nem lefelé hanem fölfelé megy, és abból a községnek nagy haszna lesz. és mikor már szeretett főispánunkkal szokásos módjuk szerint elbántak, Ön neki esett a zsidó vallásu polgárok gyalázásának, azon szerint személyemet az egész kísérelt valamint községünk lakossainak, jelenlétében uzsorás zsidónak a ki titeket megnyúz, községünk népeire mutatra — rágalmozott, és hogy én ezen az uton szerettem vágyonomat.

Ezen kifejezései, engem nemesak erkölcsileg, de mint kereskedőt vagyoniilag is sértettek, és én ezért a bírósághoz is fordultam, elégtétel adás végett, — de ez uton is felhivom nagyságodat, hogy bizonyítson: Anyag van elég. Községünkben jobb gazda embert nem fog csak ötöt is találni, a kit én kisebb nagyobb összeggel egy-két hónapra esetleg félévre is no segitettem volna nem egyszer, hanem számtalauszor. Allitson csak egyet is a kitől én nem uzsorás, hanem csak 6%-os kamatot is követeltem, vagy elvettem, vagy csak egyet akit én a mint nagyságod magát kifejezte, *meggyuztam?* vagy tönkretettem, vagy csak akartam, és én akkor meghajlok ön előtt, *mert igazat mondott.* Vagy talán már annyira vagyunk, hogy a ki nem Ivánkát, mondjuk Zichyt élteti, az már mind uzsorás, és a ki Ivánkát élteti az uzsorás is lehet vagy lehetett, az már mégis tisztességes ember? és a hogy észre veszem, ha meg zsidó vallásu akkor, szavazati jogával sem élhessen, hanem csak szavazzon Ivánkára mert különben rögtön uzsorás lesz és tudom is én mi? No ez már szép dolog, hogy már *maholnap nem is lesz szabad választanunk, a hogy minékünk tetszik, csak a hogy Ivánkák és a hecckáplánjaik akarják.*

Tisztelettel maradtam

Honton, 1896. október 21.

Lengyel Ferenc.

763. 762. 1896. sz.

Árverési hirdetemény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az ipolysági kir. járásbíró-ság 5490. és 6093. 1896. számú végzése által Lengyel Ferenc és Veisz Károly javára Rády Béla ellen I. 150 II. 240 frt tőke követelések és járulékai erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag le és felülfoglalt és 1581 frtra becsült gőzmozdony, csép, szekrény, lovak, gazdasági gépek és eszközök vé-

gül butornemüekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 6749. és 6750. 1896. számú kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén vagyis Honton leendő eszközlésére 1896. évi november hó 9-ik napjának d. e. 9 órája határidőül kitűzetik, és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Ipolyság, 1896. október 15.

Baig Mór
kir. bir. végrehajtó.

Jó karban levő használt négy-ülékes

h i n t ó

80 frtért eladó. Bővebbet a kiadóhivatalban, 3—3

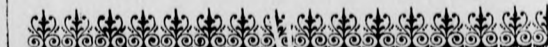

Képviselőségek és
ügynökségek
törvényesen megengedett
SORSJEGYEKNEK
havi részletfizetésre
való eladására

betölthetők egy elsőrangú bankháznál (részvénytársaság) magas jutalék és fixum mellett. Ajánlatok „Kiváló erő“ jelige alatt

ECKSTEIN BERNÁT

hirdetési irodájába
Budapest, Fűrdő-u. 4. sz. intézendők

Hirdetemény.

Mivel ipolysági polgári mütrágya-gyáramat jövő tavasszal Vácra helyezem át, ezért az itt elkészített mütrágyát a rendesnél olcsóbb áron szállítom és pedig:

egész rakomány (100 mm) 350 frt, méterenként pedig 4 frtjával.

A n. é. gazdaközönség mielőbbi szives megrendeléseit elvárva maradtam kiváló tisztelettel

ROSENBAUM HENRIK.

Megrendeléseket szíveségből Neumann Jakab ur is elfogad.

